

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **T. T. H., z**ast. Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou, se sídlem Děčín, Masarykovo nám. 193/20, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 12. 2003, č. j. 15 Az 316/2003 - 15,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 12. 2002, č. j. OAM-5474/VL-11-05-2002. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovatelce udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, resp. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu) a současně bylo vysloveno, že na stěžovatelku se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

V kasační stížnosti stěžovatelka požádala rovněž o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti označenému rozhodnutí stěžovatelka namítala, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti správního rozhodnutí, neboť není v souladu s ustanovením § 47 odst. 5 správního řádu podepsáno oprávněnou osobou a nemůže mít účinky správního rozhodnutí. Dále uvedla, že Vietnam opustila z důvodu pošlapávání lidských práv vládním režimem, nepopírá, že v žádosti uvedla také ekonomické důvody,

ale žalovaný ve svém rozhodnutí přehlédl příčiny jejich potíží. Rozhodnutí žalovaného není opřeno o všechny jí tvrzené skutečnosti. Z výše uvedeného pak dovozovala nezákonnost rozhodnutí žalovaného správního orgánu a navrhovala jeho zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

V následném rozsudku Krajský soud v Ústí nad Labem došel obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatelka domovskou zemi neopustila z důvodů upravených v § 12 zákona o azylu. Stěžovatelka žádala o azyl z důvodů ekonomických, v celém průběhu správního řízení se o jiných důvodech nezmínila. Krajský soud tak neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, přičemž podle názoru soudu nezákonnost napadeného rozhodnutí nezpůsobuje ani samotná skutečnost, že vydané rozhodnutí nebylo ve všech stejnopisech podepsáno ředitelem OAM MV ČR a žalobu zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, ve které jako důvod kasační stížnosti uvádí důvody podřaditelné ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kdy tvrdí, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech a soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit.

Jmenovitě nesouhlasí s tím, že by již v žádosti o udělení azylu neuváděla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být pronásledována za uplatňování politických práv a svobod, příp. že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství nebo zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má. Konkrétně uvedla, že ve Vietnamu obecně lidská práva dodržována nejsou a ona sama se velmi obává svého návratu do vlasti. Připustila sice, že ekonomické potíže měla taktéž, avšak tyto neoznačila jako hlavní důvod své žádosti o azyl. Dále se domnívá, že soud nedostatečně posoudil politickou situaci ve státě, jehož občanství má, když vycházel pouze ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA.

Na základě výše uvedeného pak stěžovatelka navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Krajskému soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na správní spis a uvedl, že se k ní, vzhledem k jejímu obsahu, nebude vyjadřovat. K přiznání odkladného účinku neshledal důvody a uvedl, že jej nepodporuje.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovatelce

azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelkou.

Proto je podle Nejvyššího správního soudu třeba nejprve se vyjádřit k významu důvodu podřaditelného pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Význam ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. („kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“) se zakládá na faktu, že intenzita porušení pravidel řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelkou uváděných skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo. Všechny důkazní prostředky byly správním orgánem řádně zhodnoceny, přičemž provedené dokazování vyústilo v řádně zjištěný skutkový stav, který má v souzené věci oporu ve spisu, resp. s ním není v rozporu a krajský soud proto nepochybil, pokud rozhodnutí žalovaného správního orgánu pro stěžovatelkou uváděné důvody nezrušil.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu zjistil především následující podstatné skutečnosti: Ze žádosti o udělení azylu ze dne 8. 12. 2002 vyplynulo, že stěžovatelka opustila území domovské země dne 9. 7. 2002; důvodem podání žádosti o azyl byl důvod ekonomický. Stěžovatelka uvedla, že celý život pracovala, ale nevydělala si dost ani na jídlo. Proto odejela do ČR, aby si zde vydělala. Pro případ návratu do vlasti uvedla, že se obává toho, že by nemohla vrátit peníze, které si vypůjčila na cestu.. Do Protokolu o pohovoru k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky ze dne 12. 12. 2003 pak stěžovatelka uvedla, že o azyl žádá z důvodu, že doma měla ekonomické potíže. Na dotaz, zda ji vedly k odchodu z vlasti ještě nějaké další důvody, uvedla, že jiné důvody mimo těch, o nichž hovořila ji k odchodu z vlasti a podání žádosti o azyl nevedly. K obavám z návratu do vlasti uvedla, že kdyby neměla výdělek, tak by půjčku nemohla splatit. Na závěr pohovoru byla stěžovatelka seznámena s tím, že správní orgán má pro posouzení jí uváděných skutečností k dispozici zejména Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za roky 1998 – 2000, informační materiály MZV ČR od roku 1998 do roku 2002 a databázi ČTK – Vietnam, aktuální verze. Z výše označeného Protokolu (sepisovaného za přítomnosti tlumočníka) rovněž vyplynulo, že stěžovatelce byla poskytnuta možnost, aby se s těmito materiály seznámila, vyjádřila se k nim, resp. navrhla jejich doplnění; stěžovatelka však uvedla, že nabízené možnosti využít nechce.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatelky, vycházel jak správní orgán, tak i soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatelka v žádosti neuvedla skutečnosti svědčící o tom, že by mohla být vystavena pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal konkrétní námitky stěžovatelky, avšak neshledal, že by došlo k porušení zákona; správní orgán, a stejně tak i soud, postupoval v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, neměla oporu ve spisech, nebo s nimi byla v rozporu, a že by odůvodnění rozhodnutí správního orgánu bylo nedostatečné. Naopak Nejvyšší správní soud uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, ta jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Vztaženo tak ke konkrétnímu tvrzení stěžovatelky tak Nejvyšší správní soud shrnuje, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné a nechybí ani logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro něj.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelkou uváděné skutečnosti, ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s., za opodstatněné. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl tzv. přednostně, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. 2. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu